

PAUL VAN LOON

VILKOLAKIUKAS DOLĖAS

SIDABRINĖ ILTIS

**VILKOLAKIUKAS
DOLFAS**

UDK 821.112.5-93
Lo-127

Versta iš:
Paul van Loon
DOLFJE WEERWOLFJE 3 –
ZILVERTAND
Leopold, Amsterdam, 2008

Leidėjas reiškia nuoširdžią padėką
Dutch Foundation for Literature (Nyderlandų literatūros fondui)
už suteiktą paramą.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© Tekstas, Paul van Loon
Pirmą kartą 2001 metais Nyderlandų Karalystėje išleista
pavadinimu *Dolfje Weerwolfje 3 – Zilvertand*.
© Viršelio iliustracija ir dizainas, *Hodder Children's Books*
Viršelio iliustracija, Howard McWilliam
© Iliustracijos, Hugo van Look
© *Uitgeverij Leopold*, Amsterdam, 2001
© Vertimas į lietuvių kalbą, Rima Dirsytė, 2015
© Leidykla „Nieko rimto“, 2015

ISBN 978-609-441-329-2

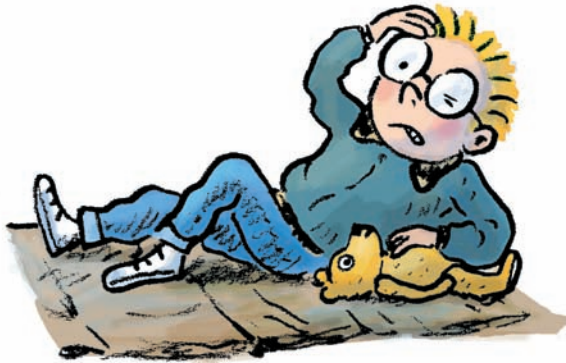
Paul van Loon

VILKOLAKIUKAS DOLEAS

SIDABRINĖ ILTIS

Iliustravo Hugo van Look

Iš nyderlandų kalbos vertė Rima Dirsytė

Vilnius
2015

1. DOLFAS LAIMINGAS

– Hrrr!

„Nė nemaniau, kad būsiu toks laimingas. Pirmą kartą pavirtęs vilkolakiu taip išsigandau.“

Dolfas žiūrėjo į žvaigždes.

Juodu su Timiu buvo sode, užsikorę ant sandėliuko stogo.

Gulėjo išsidrėbę ant pilvų.

Buvo spalio pabaiga.

Nuo medžių krito lapai.

Iš aukštai jie gerai matė gatvę, kuri driekėsi už gyvatvorės lygiagrečiai su jų namu.

Retsykiais pro šalį kas nors praeidavo.

Praeiviai net neįtarė, kad juos stebi berniukas ir akiniuotas baltas vilkiukas.

– Žiūrėk! – sušnabždėjo Timis. – Ta moteriškė su plunksnuota skrybėle. Panaši į poniją Kreitjes. Pameni ją?

– O kaipgi, – tyliai prunkštelėjo Dolfas. – Visa laimė, kad ta ragana patupdyta į Ypatingąją žmonių ir žvėrių prieglaudą.

Dolfas sunkiai atsiduso ir švelniai suurzgė.

Jis žvelgė į mėnulio pilnatį.

– Hrrr, gyvenu nuostabioje šeimoje. Tu man – kaip tikras brolis. Tavo mama tokia miela. Keistuolis tėtis – labai geras. Jie žino, kas aš iš tikro esu, ir nesuka dėl to galvos. Šaunusiausia šeima pasaulyje!

Timis nusišypsojo ir pakasė Dolfui galvą.

– Mes irgi džiaugiamės tave turėdami, pats žinai.

Įprastai Dolfas buvo normalus berniukas, toks kaip Timis.

Bet tris kartus per mėnesį pavirsdavo vilku.
Baltu vilkolakiuku su akinukais.
Tai atsitikdavo tada, kai danguje šviesdavo pilnatis.
Vieną naktį prieš pilnatį ir naktį po jos.
Suprantama, tai buvo didžiulė paslaptis, kurios beveik niekas nežinojo.

– Na, tik pažvelk į šitą tipą! – staiga tarė Timis.

Kita gatvės pusė žingsniavo aukštas vyriškis.

Jis buvo su skrybėle, ilgu paltu ir auliniais batais.

Dantyse smilko cigaras.

Vyriškiui iš paskos driekėsi pilkų dūmų juosta.

Žmogus stabtelėdavo prie kiekvieno namo ir atidžiai jį apžiūrėdavo.

Taip ir ėjo gatve nuo namo prie namo.

– Keistas tipas, – stebėjosi Dolfas. – Gal ko ieško?

Timis linktelėjo.

– Toks aukštas. Gal seklys? Arba mafiozas? Ką manai, gerbiamas kolega?

– Samdomas žudikas, – atsakė Dolfas.

– Sutinku. Aiškiai matyti, kad žudikas. Įdomu, ką ketina nu-dėti? Tikriausiai mūsų kaimyną.

Vyriškis dideliais žingsniais žirgliojo toliau.

Staiga perėjo į kitą gatvės pusę.

Artinosi prie jų.

– Oi, eina čia, – sušnabždėjo Timis.

Dolfas su Timiu nekrutėdami tįsojo ant sandėliuko stogo.

Žmogus stabtelėjo prie sodo vartelių.

Dūmai iš burnos rangydamiesi kilo į orą kaip koks ištįsęs vaiduoklis.

Vyriškis smalsiai dairėsi po sodą.

– Kodėl jis neina toliau? – sušnabždėjo Dolfas. – Ko jam pas mus reikia?

Timis truktelėjo pečiais.

– Iš kur aš galiu žinoti.

Dolfas pakėlė nosį ir pauostė orą.

– Neaiškus tipas. Neskaniai atsiduoda.

Staiga vyras atsigręžė į sandėliuką.

Dolfas su Timiu prisiplojo prie stogo.

Akimirką ilgšio veidas nušvito iš pasitenkinimo.

Jis numetė cigarą ant žemės ir sutrynė bato kulnu.

Tada apsisuko.

Ir bematant dingo medžių šešėliuose.

– Kas jis toks? – paklausė Dolfas.

Timis vis dar stebėjo tamsią gatvę.

Žmogaus niekur nebesimatė.

– Manau, jis ne vietinis. Turbūt pasiklydo.

Dolfas atsistojo, pavizgino uodegą.

– Man reikia palakstyti, Timi.

– Tik neljšk prie vištų, Dolfai, – perspėjo Timis. – Ir saugokis, kad niekas tavęs nepamatytų! Visokie keisti nepažįstami tipai slankioja aplinkui.

– Hrrr, aš už juos greitesnis. O to žmogaus, manau, daugiau neišvysim.

2. DĖDĖ ZEBAS

Anksti rytą, vos išaušus, suskambėjo durų skambutis.
Buvo šeštadienis.
Dolfas su Timiu dar parpė.
Timio tėtis basas nušlepsėjo atidaryti durų.
Jis vilkėjo rožinę pižamą.
Su geltonais drambliukais.
Ryškiai mėlynuose plaukuose styrojo plaukų suktukai.
Vakar vakare nusidažė.
Kojų ir rankų nagai buvo mėlynai nulakuoti.
Dera prie plaukų, manė jis.
Timio tėtis mėgo būti kitoks.
Jis mieguistai nužvelgė šešėlį už lauko durų stiklo.
– Kas ten toks ilgšis atėjo?.. – suniurnėjo jis.
Ir atidarė duris.
Prieš jį stovėjo pailgo veido, tamsių akių aukštas vyriškis.
Su skrybėle, ilgu paltu ir cigaru dantyse.
– Labas rytas. Aš esu dėdė Zebas, atėjau pasiimti Dolfo.
Ir išpūtė dūmus tiesiai į prieškambarį.
Tėtis kaipmat užsikosėjo.
– Uch! Pasiimti Dolfo? Kur pasiimti?
Vyriškis nusišypsojo.
Akinamai blykstelėjo du priekiniai dantys.
Jie buvo sidabriniai.
– Įsidėmėkite. Nuo šios akimirkos aš rūpinsiuosi Dolfu. Teis-
mas mane paskyrė jo globėju. Dolfas turi vykti su manimi.

3. TEISMO NURODYMAS

Timio tėčiui snūdas akimirksniu išgaravo.

Jis nustebeš spoksojo į aukštąjį vyrą.

– Atleiskite, bet tai nejmanoma. Nors ir nemanau, kad privailau jūsų atsiprašinėti. Dolfas yra mūsų. Mes mylime jį. Ir niekam neatiduosime.

Vyriškis tik patraukė pečiais.

– Labai apgailestauju. Bet turiu čia teismo nurodymą. Jūs nesate jo giminės. O aš esu.

Jis padavė tėčiui popieriaus lapą.

Ten buvo parašyta, kad Dolfas turi gyventi su dėde Zebu.

– Kas ten, Vilemai? – šūktelėjo Timio mama iš svetainės.

Tėtis vis dar spoksojo į svečią.

– Dėdė Zebas. Atėjo išsivežti Dolfo.

– Ką?

Mama atskubėjo į prieškambarį.

Kaip ir tėtis vilkėjo pižamą.

Kaip ir tėtis iš karto puolė prieštarauti.

– Tai nejmanoma. Juk taip negalima. O kaip bus su mokykla?

– Tai ne bėda, aš viskuo pasirūpinsiu, – atsakė dėdė Zebas.

Jis išpūtė dar vieną dūmų kamuolį.

– Gal galite palaukti kokią dienele? – paklausė mama. – O gal geriau porą dienelių arba metus? O gal palūkėkit, kol Dolfui sukaks aštuoniolika?

Dėdė Zebas papurtė galvą.

– Ne, dabar!

Į prieškambarį nusileido Timis.

Ir iš karto puolė į ašaras.

– Dolfas privalo likti su mumis! – piktai sušuko jis.

Paskui Timį į apačią nulipo ir Dolfas.

Stovėjo ramus, tik keletą kartų trūktelejo nosimi.

„Kaip keista, – pamanė jis. – Tas pats kvapas, kaip vakar vakare. Tas pats blogas kvapas!“

– Paklausk, Dolfai, – tarė Timio tėtis. – Noriu tau kai ką pasakyti...

Išgirdęs naujieną Dolfas išbalo kaip popierius, net akinukai aprasojo.

– Noriu likti su Timiu, – išlemeno jis.

Bet dėdei Zebui nė motais.

– Teismas taip nusprendė, – tarė jis. – Nuo šiol Dolfas gyvens su manim.

Timio tėtis skaitė teismo nurodymą jau kokį dešimtą kartą.

Tačiau kaskart perskaitydavo vis tą pačią baisią žinią.

Ją patvirtindamas apačioje puikavosi įmantrus teisėjo antspaudas.

Visi buvo smarkiai susikrimtę.

Ir neapsakomai liūdni.

Ir kartu pikti.

Tačiau suprato, kad kitos išeities nėra.

Nusiminęs Dolfas nukiūtino į savo kambarį ir susirado lagaminą.

Timis jam padėjo.

– Dolfai, tu jį atpažinai?

Dolfas nusiėmė akinukus.

Nosinaite nusišluostė akis.

– Ką tokį?

Nušluostė akinukų stiklus.

– Dėdę Zebą, – tarė Timis.

– Vakar jį matėme.

– Žinau.

– Užuodžiau jį vos nusileidęs laiptais. Ta pati bjauri smarvė.

– Ką dabar darysim? – paklausė Timis.

Dolfas drąsiai užrietė nosį.

– Pasistengsiu, kad panorėtų kuo greičiau manimi atsikratyti. Išdykausiu ir triukšmausiu. Apversiu aukštyn kojomis visą jo namą. Prišlapinsiu gėlių puodynes. Prikakosiu šlepetes. Kertam, kad po dviejų dienų vėl būsiu namie.

Dolfas į lagaminą įsidėjo Timio ir tėvų nuotrauką.

Timis jam padavė džinsus.

– Tik būk atsargus, Dolfai. Šią naktį patekės pilnatis.
Jis metė į Dolfą megztinį.
– Tu vėl pavirsi vilkolakiu, kaip ir praeitą naktį. O rytoj dar syki. Dėdė Zebas neturi to pastebėti.
Dolfas linktelėjo.
– Būsiu atsargus.
– Kur dingai, Dolfai? – pašaukė dėdė Zebas. – Paskubėk, manęs šiandien laukia daug darbų.
Timis įbruko Dolfui į rankas apšiurusį meškiuką.
– Štai, imk mano žaisliuką. Tegul tau primena mane.
Dolfas susigraudino.
– Būtinai jus visus prisiminsiu! Netrukus grįšiu namo. Pamatysi.
– Tik daugiau nepjauk vištų, Dolfai.
Dolfas linktelėjo.
– Pažadu!
Jis dar kartelį apsidairė ir nusibraukė nosį.
Tada nubildėjo laiptais žemyn rankoje nešdamas lagaminą.
Po pažastimi – Timio meškiuką.
Dėdė Zebas vis dar stovėjo prie durų.
Tėtis su mama sėdėjo kambaryje ir guodė vienas kitą.
– Duok man lagaminą, – tarė dėdė Zebas. – Mašina stovi kitoje gatvėje.
– Niekur nenoriu eiti, – tyliai ištarė Dolfas. – Kodėl negaliu pasilikti čia?
Dėdė Zebas primerkė vieną akį.
Kita akis pikta išsprogo.
Jis pasilenkė Dolfui prie ausies.

– Iki, Timi. Esi geriausias mano draugas.

Ir, nelaukdamas, kol visi apsipils ašaromis, išbėgo paskui dėdę Zebą į gatvę.

„Ryt poryt vis tiek grįšiu, – drąsino save. – Aš tai jau pasi-
stengsiu.“

– Netrukus paskambinsiu! – dar spėjo šūktelėti.

Timis, mama ir tėtis ilgai žvelgė į užsivėrusias duris.

– Kodėl nepalydėjome jo iki mašinos? – nerimo tėtis.

Mama išsišnypštė nosį į tėčio nosinę.

– Ko gero, turėtume džiaugtis, kad Dolfui taip atsitiko. Paga-
liau gyvens su tikru savo dėde. Jam juk bus gera, ar ne?

– Dolfui tai visai nepatiks! – sušuko Timis piktai susiraukęs. –
Kad kur prasmegtų tas dėdė Zebas!

Bet staiga vėl visas nušvito.

– Èèè, supratau! Juk tai sapnas! Kitaip ir būti negali! Juk to
bjaurybės dėdės Zebo iš tikrųjų nėra. Jei įsignybsiu, pabusiu iš
miego ir vėl šalia rasiu Dolfą.

Su tais žodžiais jis stipriai įsignybo į ranką.

Deja, tai buvo ne sapnas.

Namai vis dar dvokė dėdės Zebo cigaro dūmais.

Ir Dolfo čia nebebuvo.

5. NARVAS

Dėdė Zebas labai skubėjo, lyg nuo ko nors spruktų.

Lapai čožėdami sukosi ratu jam po kojomis.

Dolfas vos spėdamas skuodė paskui.

Dėdė Zebas dėbtelėjo per petį.

– Paskubėk, vaikine.

– Stengiuosi.

Dolfas stipriai priglaudė prie savęs Timio meškiuką.

– Ar toli jūsų mašina?

Dėdė Zebas apsidairė.

Tamsios akys blizgėjo.

– Beveik atėjome.

Jie pasuko už kampo.

Gatvės gale stovėjo visureigis.

Dėdė Zebas mostelėjo į jo pusę.

– Štai ten.

– O kodėl pastatėt taip toli? – paklausė Dolfas. – Kodėl ne prie mūsų namų? Tuomet Timis, mama ir tėtis būtų galėję man pamajuoti.

– Taip daug saugiau, – atsakė dėdė Zebas.

Pagaliau jie priėjo mašiną.

Ji buvo su priekaba.

Priekaboje stovėjo keistas narvas.

Dėdė Zebas iš palto kišenės išsitraukė raktų ryšulį.

Atrakinęs dureles numetė ant sėdynės Dolfo lagaminą.

– Štai taip.

Paskui nuėjo prie narvo.

TURINYS

1. Dolfas laimingas	5
2. Dédė Zebas	8
3. Teismo nurodymas	10
4. Išvykimas	15
5. Narvas	17
6. Svečias	19
7. Visai vienas	21
8. Senelis	25
9. Klyksmas	29
10. Kolekcininkai	32
11. Baltaveidis	35
12. Pėdsekys	38
13. Valentinas	42
14. Noura	45
15. Metas èsti!	47
16. Noura pėdsekė	51
17. Paspruko	54
18. Šviesoforas	58
19. Išdavikas	62
20. Dvi figūros tamsoje	67
21. Apšauk ir bjauriai išvadink	70
22. Senelis ir Leo	74
23. Dink iš akių!	78

24. Sunkvežimis	81
25. Sugauta	83
26. Leo krūvelės	87
27. Negyva?	89
28. Pinklėse	93
29. Skalpelis	96
30. Kietuolis	101
31. Tyrinėtojas	104
32. Vienais apatiniais	109
33. Šūvis	112
34. Skylutės	115
35. Vilkolakių siaubas	119
36. Paskutinis noras	122
37. Fragulas	126
38. Nelauktas svečias	130
39. Sidabrinės iltys	134
Paulas van Loonas apie „Sidabrinę Iltį“	139

Loon, Paul van

Lo-127 Vilkolakiukas Dolfas: [apysaka] / Paul van Loon; iliustravo Hugo van Look; iš nyderlandų kalbos vertė Rima Dirsytė. – Vilnius: Nieko rimto, 2015.
[Kn.] 3, Sidabrinė iltis. – 2015. – 144 p.: iliustr.

Žinomo olandų rašytojo Paulo van Loono serija apie vilkolakiuką Dolfą – itin populiarūs Nyderlanduose ir išversta į daugelį kalbų. Viskas prasidėjo nuo to, kad Dolfas sužinojo esąs vilkolakis. Laimei, jį globojanti šeima ir draugai to visiškai neišsigo. Šioje knygoje pasakojama apie netikėtai pasirodžiusį ir Dolfą pas save pasiimančią dėdę, kuris visiems pasirodo įtartinas... Smagiai Hugo van Looko iliustruota knygutė puikiai tiks ikimokyklinio ar ankstyvojo mokyklinio amžiaus vaikams.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**
Korektorė **Eglė Devižytė**
Maketavo „**Nieko rimto**“ dizaino grupė
Tiražas 2500 egz.
Išleido leidykla „**Nieko rimto**“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Vieną dieną Dolfas sužinojo besąs vilkolakis.
 Na, kol kas dar tik vilkolakiukas.
 Vos spėjus apsiprasti su naujais gauruoto
 gyvenimo iššūkiais, tarsi žaibas iš giedro
 dangaus: iš mylimos globėjų šeimos jį pasi-
 ma paslaptingas giminaitis – dėdė, apie kurį
 anksčiau ir girdėti neteko!

Ar tikrai dėdės ketinimai geri? Ir kvepia jis kažkaip ne taip,
 ir dantys sidabriniai kelia įtarimą...

Tuo suabejoja ir Timio tėtė, ir visa šeima – kas su vazonu ant galvos, kas be –
 bėga gelbėti Dolfo. Gerai, kad Dolfas ir pats nepėsčias – dar pažiūrėsim,
 kas ką gelbės!

**Kiti Dolfo
 nuotyčiai:**

www.niekorimto.lt

Akcijos ir ypatingi pasiūlymai

Tik internetu

ISBN 978-609-441-329-2

9 786094 41 3292